

P7_TA(2014)0430

Wyposażenie morskie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi (2013/2185(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności art. 4 ust. 3 preambuły (lojalna współpraca między Unią a państwami członkowskimi), art. 5 (zakres kompetencji oraz pomocniczość), art. 10 ust. 1 (demokracja przedstawicielska) i 2 (reprezentacja obywateli Unii Europejskiej) oraz art. 12 (rola parlamentów narodowych),
- uwzględniając protokół nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej, w szczególności preambułę i tytuł II dotyczące współpracy międzyparlamentarnej, oraz protokół (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, stanowiące załączniki do Traktatu z Lizbony,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 12 czerwca 1997 r. w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a parlamentami krajowymi¹, z dnia 7 lutego 2002 r. w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a parlamentami krajowymi w zakresie integracji europejskiej², oraz z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie rozwoju stosunków między Parlamentem Europejskim a parlamentami krajowymi w kontekście postanowień Traktatu z Lizbony³,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie sprawności regulacyjnej UE oraz pomocniczości i proporcjonalności – 19. sprawozdanie w sprawie lepszego stanowienia prawa za 2011 r.⁴,
- uwzględniając zalecenia końcowe grupy sterującej ds. parlamentów narodowych w kontekście postanowień Traktatu z Lizbony z dnia 20 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając roczne sprawozdania Komisji w sprawie stosunków między Komisją Europejską a parlamentami narodowymi, w szczególności sprawozdanie z 2012 r. (COM(2013)0565),
- uwzględniając konkluzje przyjęte przez Konferencję przewodniczących parlamentów Unii Europejskiej począwszy od wejścia w życie Traktatu z Lizbony⁵, zwłaszcza na posiedzeniach w Warszawie w 2012 r. i w Nikozji w 2013 r.,
- uwzględniając wkład i konkluzje posiedzeń Konferencji Komisji do Spraw Unijnych Parlamentów Unii Europejskiej (COSAC), jak również jej sprawozdania półroczne⁶, począwszy od wejścia w życie Traktatu z Lizbony, zwłaszcza 50. posiedzenia COSAC w

¹ Dz.U. C 200 z 30.6.1997, s. 153.

² Dz.U. C 284 E z 21.11.2002, s. 322.

³ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 94.

⁴ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0061.

⁵ <http://www.ipex.eu/IPEXL-WEB/euspeakers/getspeakers.do>

⁶ <http://www.cosac.eu/>

Wilnie w 2013 r.,

- uwzględniając XX sprawozdanie półroczne COSAC, w szczególności jego fragment dotyczący legitymacji demokratycznej UE oraz roli parlamentów narodowych, jak również dialogu politycznego oraz wyborów do Parlamentu Europejskiego w 2014 r.,
 - uwzględniając wkład parlamentów narodowych w trakcie Konferencji Przewodniczących COSAC, zorganizowanej przez parlament grecki w Atenach w dniach 26 – 27 stycznia 2014 r.,
 - uwzględniając wytyczne dotyczące współpracy międzyparlamentarnej, przyjęte podczas Konferencji przewodniczących parlamentów Unii Europejskiej w Lizbonie dnia 21 lipca 2008 r.,
 - uwzględniając konkluzje konferencji międzyparlamentarnych w sprawie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), które odbyły się w dniach 9 – 10 września 2012 r. w Paphos (Cypr), 24 – 26 marca 2013 r. w Dublinie (Irlandia) oraz 4 – 6 września 2013 r. w Wilnie (Litwa), oraz wkład do konferencji międzyparlamentarnej w sprawie zarządzania gospodarką i finansami UE zgodnie z art. 13 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej, która odbyła się w dniach 16 – 17 października 2013 r. w Wilnie (Litwa),
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie problemów konstytucyjnych związanych z wielopoziomowym sprawowaniem rządów w Unii Europejskiej¹, jak również w sprawie stosunków Parlamentu Europejskiego z instytucjami reprezentującymi rządy krajowe²,
 - uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „W kierunku faktycznej unii gospodarczej i walutowej” przedstawione w dniu 5 grudnia 2012 r. przez przewodniczących Hermana Van Rompuya, Jean-Claude’a Junckera, José Manuela Barroso i Mario Draghi’ego,
 - uwzględniając konkluzje z posiedzeń Rady Europejskiej z dnia 13 i 14 grudnia 2012 r., 24 i 25 października 2013 r. oraz 19 i 20 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając art.130 Regulaminu,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie wprowadzania w życie Traktatu z Lizbony w odniesieniu do Parlamentu Europejskiego³,
 - uwzględniając art.48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0255/2014),
- A. mając na uwadze, że obecne ramy instytucjonalne Unii Europejskiej określa się w TUE jako jeden z etapów procesu tworzenia coraz bardziej spójnej unii, uruchomionego w momencie ustanowienia Wspólnoty Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z zasadą lojalnej współpracy Unia i jej państwa członkowskie

¹ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0598.

² Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0599.

³ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0249.

wzajemnie się szanują i udzielają sobie wzajemnego wsparcia w wykonywaniu zadań wynikających z Traktatów, a państwa członkowskie ułatwiają Unii wypełnianie jej zadań i powstrzymują się od podejmowania wszelkich środków, które mogłyby zagrażać realizacji celów Unii;

- C. mając na uwadze, że art. 12 TUE odnoszący się do działań parlamentów narodowych wzmacnia zasadę lojalnej współpracy, stanowiąc, że ich celem jest aktywne przyczynianie się do prawidłowego funkcjonowania Unii;
- D. mając na uwadze, że granice kompetencji Unii określa zasada przyznania, której stosowanie opiera się na zasadach pomocniczości i proporcjonalności, a wszystkie instytucje UE wraz z parlamentami narodowymi czuwają nad przestrzeganiem zasady pomocniczości w aktach ustawodawczych;
- E. mając na uwadze, że legitymację i rozliczalność demokratyczną należy zapewnić na wszystkich szczeblach, na których są podejmowane i wdrażane decyzje, a także w ramach wzajemnych interakcji między tymi szczeblami;
- F. mając na uwadze, że podstawą funkcjonowania Unii jest demokracja przedstawicielska oraz podwójna legitymacja demokratyczna Parlamentu Europejskiego, wybieranego bezpośrednio przez obywateli, i państw członkowskich reprezentowanych w Radzie przez swoje rządy, które z kolei odpowiadają demokratycznie przed parlamentami narodowymi i przed swoimi obywatelami;
- G. mając na uwadze, że Parlament Europejski i parlamenty narodowe są filarami podwójnej demokratycznej legitymacji europejskiej, każdy we własnym zakresie: pierwszy z nich jako instytucja, w której obywatele są reprezentowani bezpośrednio na szczeblu unijnym, a drugie z nich jako instytucje krajowe, wobec których odpowiadają bezpośrednio rządy poszczególnych państw reprezentowanych w Radzie;
- H. mając zatem na uwadze, że parlamenty narodowe nie stanowią „trzeciej izby” europejskich organów prawodawczych, lecz raczej instrument rozliczania drugiej izby Unii, czyli Rady;
- I. mając na uwadze, że należy zatem uznać różnego rodzaju wkład parlamentów narodowych za konstruktywne podejście;
- J. mając na uwadze, że parlamenty narodowe powinny rozwijać silne i spójne struktury powiązań z UE w celu zacieśnienia stosunków z instytucjami europejskimi i poszerzenia wiedzy fachowej w sprawach europejskich;
- K. mając na uwadze, że parlamenty narodowe mają do odegrania szczególną rolę w konsolidowaniu „świadomości europejskiej” w państwach członkowskich oraz w zbliżaniu obywateli do Europy;
- L. mając na uwadze, że współpraca międzyparlamentarna może odegrać kluczową rolę w rozwoju integracji europejskiej poprzez wymianę informacji, wspólne zgłębianie problemów, wzajemne wzbogacanie się poprzez wspólne przemyślenia, ułatwienie transpozycji przepisów europejskich do prawa krajowego;
- M. mając na uwadze, że w związku z ustanowieniem międzyparlamentarnej konferencji w sprawie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólnej polityki

bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), a także międzyparlamentarnej konferencji w sprawie zarządzania gospodarką, jak również zwiększenia roli międzyparlamentarnych posiedzeń komisji jako preferowanego kanału współpracy COSAC powinna pozostać forum regularnej wymiany poglądów, informacji i najlepszych praktyk w zakresie praktycznych aspektów kontroli parlamentarnej;

- N. mając na uwadze, że „dialog polityczny”, zwłaszcza wzmocniony dialog w ramach europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej, ustanowionego przez Komisję Europejską wraz z parlamentami narodowymi, wymaga większego zaangażowania Parlamentu Europejskiego w szczególności w perspektywie współzależności decyzji Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych;
- O. mając na uwadze, że zmiany wprowadzone do Regulaminu odzwierciedlają postanowienia Traktatu z Lizbony odnoszące się do roli parlamentów narodowych w UE;
- P. mając na uwadze, że należy odnotować rolę, jaką w kwestii współpracy międzyparlamentarnej odgrywa na obecnym etapie Konferencja przewodniczących parlamentów Unii Europejskiej;

I. Rola parlamentów narodowych w odniesieniu do legitymacji demokratycznej Unii Europejskiej

1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zapisy Traktatów przewidują dla parlamentów narodowych szereg praw i obowiązków umożliwiających im aktywny wkład w prawidłowe funkcjonowanie Unii; uważa, że powyższe prawa i obowiązki dotyczą:
 - a) aktywnego zaangażowania w sprawy UE (prawo do ratyfikowania traktatów, uczestniczenia w konwencie, o którym mowa w art. 48 TUE, kontrolowanie rządów krajowych, kontrolowanie zastosowania zasady pomocniczości, możliwość sprzeciwu wobec aktu ustawodawczego w sytuacjach wyjątkowych, transpozycja ustawodawstwa UE do prawa krajowego);
 - b) dialog polityczny (współpraca międzyparlamentarna i wzajemna wymiana informacji z instytucjami europejskimi, w szczególności z Parlamentem Europejskim);
2. uważa, że podwójna legitymacja demokratyczna UE – będącej unią narodów i państw członkowskich – stanowi część procesu ustawodawczego UE, a zapewniają ją Parlament Europejski i Rada; uważa, że aby państwa członkowskie były reprezentowane w UE w swoim jednolitym wymiarze w sposób w pełni demokratyczny, niezbędne jest, aby w stanowiskach rządów krajowych w Radzie należycie uwzględniano opinie parlamentów narodowych, co umocniłoby demokratyczny charakter Rady;
3. podkreśla, że właściwą legitymację i rozliczalność należy zapewnić na szczeblu krajowym i unijnym – odpowiednio – przez parlamenty krajowe i Parlament Europejski; przypomina zasadę zawartą we wnioskach z posiedzenia Rady Europejskiej, które odbyło się w grudniu 2012 r., zgodnie z którą „[w]e wszystkich działaniach głównym celem pozostaje zapewnienie demokratycznej legitymacji i rozliczalności na szczeblu, na którym są podejmowane i wdrażane decyzje”;
4. wyraża uznanie dla parlamentów narodowych za poczynienie kroków, które mają na celu:

- a) poprawę mechanizmów sterowania i monitorowania w celu zapewnienia większej spójności;
 - b) zapewnienie ministrom i rządów poszczególnych krajów wstępnych wytycznych dotyczących ich prac w ramach Rady i Rady Europejskiej zgodnie z krajowymi ramami konstytucyjnymi;
 - c) monitorowanie stanowisk zajmowanych przez ministrów i rządy poszczególnych krajów w Radzie i Radzie Europejskiej zgodnie z krajowymi ramami konstytucyjnymi;
 - d) skuteczne sterowanie i monitorowanie wdrażania dyrektyw i rozporządzeń;
 - e) zachęcenie Rady do zwiększenia przejrzystości jej debat nad aktami ustawodawczymi, przede wszystkim na etapie przygotowawczym procesu ustawodawczego, w celu zmniejszenia asymetrii informacyjnej między Parlamentem Europejskim i Radą;
 - f) ocenę stosunków między komisjami Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych;
5. uznaje rolę, jaką w procesie ustawodawczym UE odgrywają komisje Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych;
 6. w związku z powyższym ubolewa nad brakiem przejrzystości obrad ustawodawczych Rady oraz nad brakiem równowagi w przepływie informacji między Parlamentem Europejskim a Radą; wzywa Radę, aby dostosowała swój poziom przejrzystości do poziomu gwarantowanego przez Parlament Europejski, w szczególności na etapie przygotowawczym procesu ustawodawczego;
 7. uważa, że brak przejrzystości obrad Rady, zwłaszcza w przypadku aktów ustawodawczych, utrudnia faktyczne rozliczanie rządów z ich działań przez właściwy parlament narodowy;
 8. zauważa, że progi, o których mowa w art. 7 ust. 3 protokołu nr 2, osiągnięto dotychczas dwukrotnie w procesie monitorowania przestrzegania zasady pomocniczości; przypomina, że celem mechanizmu wczesnego ostrzegania nie jest blokowanie europejskiego procesu decyzyjnego, lecz poprawa jakości ustawodawstwa UE poprzez dopilnowanie przede wszystkim, aby UE działała w ramach swoich kompetencji;
 9. w związku z powyższym uważa, że monitorowania przestrzegania zasady pomocniczości przez parlamenty narodowe i instytucje europejskie nie należy postrzegać jako zbędnego ograniczenia, lecz jako mechanizm zagwarantowania kompetencji parlamentów narodowych, ponieważ pomaga ono nadać kształt i treść pozytywnej działalności ustawodawczej UE;
 10. uważa, że mechanizm wczesnego ostrzegania powinien być postrzegany i stosowany jako jeden z instrumentów aktywnej współpracy między instytucjami europejskimi a instytucjami krajowymi;
 11. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w praktyce instrument ten wykorzystuje się również jako kanał konsultacji i dialogu opartego na współpracy między poszczególnymi instytucjami wielopoziomowego systemu UE;
 12. uważa, że uzasadnione opinie przekazane przez parlamenty narodowe powinny być brane

pod uwagę przez instytucje, również po to, aby zrozumieć, jakie działania powinna podjąć Unia, aby w optymalnym stopniu spełnić założenia planowanych działań ustawodawczych, oraz wzywa Komisję, aby ta w szybki i rzetelny sposób odpowiadała na uzasadnione opinie oraz na wkład parlamentów narodowych;

II. Stosunki międzyparlamentarne w kontekście stopniowej integracji europejskiej

13. przypomina, że współpraca międzyparlamentarna w Europie nie zastępuje zwykłej kontroli parlamentarnej, jaką Parlament Europejski prowadzi w zakresie kompetencji powierzonych mu na mocy Traktatów oraz jaką parlamenty narodowe prowadzą w odniesieniu do rządów poszczególnych państw w zakresie spraw europejskich; uważa, że taka współpraca ma na celu:
 - a) wspieranie wymiany informacji oraz dobrych praktyk między parlamentami narodowymi a Parlamentem Europejskim w celu umożliwienia wszystkim z nich skutecznego kontrolowania i pełniejszego wkładu bez uszczerbku dla ich kompetencji;
 - b) zagwarantowanie efektywnego wykonywania kompetencji parlamentarnych w kwestiach związanych z UE;
 - c) wspieranie wymiaru parlamentarnego i autentycznie europejskiej polityki;
14. uważa, że posiedzenia międzyparlamentarne są „punktami łączącymi” polityki europejskie z polityką krajową i usprawniają ich efektywne przenikanie się; uważa, że mają one na celu w szczególności umożliwienie parlamentom narodowym uwzględnienia w debatach organów narodowych perspektywy europejskiej, a Parlamentowi Europejskiemu, w debatach europejskich, perspektyw poszczególnych krajów;
15. przypomina, że oryginalny europejski system międzyparlamentarny nadal nabiera kształtu i musi odzwierciedlać podejście oparte na konsensusie zgodnie z tytułem II art. 9 protokołu (nr 1) do Traktatu z Lizbony, według którego do wspólnych zadań Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych należy określenie w drodze konsensusu zasad współpracy międzyparlamentarnej z Unią i promowanie jej, chociaż wszelkie próby opracowania wspólnych ram współpracy międzyparlamentarnej są nadal przedwczesne;
16. z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte zgodnie z zaleceniami grupy sterującej ds. stosunków z parlamentami narodowymi od wejścia w życie Traktatu z Lizbony na rzecz zintensyfikowania współpracy między parlamentami narodowymi a Parlamentem Europejskim, w szczególności w odniesieniu do planowania i zwiększenia liczby międzyparlamentarnych posiedzeń komisji (50 od 2010 r.), przekazywania posłom i właściwym organom politycznym dokumentów przekazanych przez parlamenty narodowe (uzasadnione opinie i uwagi), wprowadzenia wideokonferencji, promowania wizyt dwustronnych, usprawnień technicznych międzyparlamentarnej wymiany informacji w sprawach UE (IPEX), zwiększenia liczby projektów współpracy w ramach Europejskiego Centrum Badań i Dokumentacji Parlamentarnej (ECPRD), wizyt urzędników administracji oraz wymiany informacji i najlepszych praktyk; uważa, że te działania pomagają zwiększyć skuteczność i koncentrację stosunków międzyparlamentarnych, przyczyniając się jednocześnie do demokratyzacji parlamentarnej;
17. podkreśla, że posiedzenia międzyparlamentarne powinny być organizowane w ścisłej

- współpracy z parlamentami narodowymi w celu zwiększenia ich efektywności i jakości; zaleca zatem ich uwzględnianie na najwcześniejszym możliwym etapie sporządzania porządku posiedzeń międzyparlamentarnych;
18. uważa, że rozwój posiedzeń międzyparlamentarnych powinien opierać się na rozwiązaniach praktycznych uwzględniających specyfikę każdego rodzaju posiedzenia;
 19. wyraża uznanie dla skuteczności międzyparlamentarnych posiedzeń komisji i oczekuje również zacieśnienia współpracy w poszczególnych kwestiach ustawodawczych na szczeblu sprawozdawców;
 20. z zadowoleniem przyjmuje skuteczne posiedzenia grup politycznych i europejskich partii politycznych w ramach uzgodnień dotyczących współpracy międzyparlamentarnej w UE; apeluje o dalsze popieranie tych posiedzeń jako skutecznego sposobu rozwinięcia prawdziwie europejskiej świadomości politycznej;
 21. z zadowoleniem przyjmuje rolę, jaką odgrywa platforma IPEX, przede wszystkim jako instrument wymiany informacji dotyczących procedur kontroli parlamentarnej, mimo trudności językowych, jakie mogą się czasami pojawiać; oczekuje, że w celu optymalizowania dialogu między parlamentami, parlamenty narodowe będą przywiązywały szczególną wagę do zasady wielojęzyczności;
 22. podkreśla, że współpraca międzyparlamentarna musi być otwarta i integracyjna i wyraża obawy w związku z tymi posiedzeniami międzyparlamentarnymi, które wykluczają niektóre parlamenty i są organizowane bez należytych konsultacji w celu przyjmowania stanowisk dotyczących spraw UE, które nie są oparte na konsensusie;
 23. stwierdza, że „dialog polityczny” ustanowiony w ramach inicjatywy Barroso w 2006 r. oraz mechanizm wczesnego ostrzegania są dwiema stronami tego samego medalu; odnotowuje rozwój szerokiego spektrum stosunków między parlamentami narodowymi a Komisją Europejską oraz utworzenie „wzmocnionego dialogu politycznego” w zakresie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej;

III. Zmiany i propozycje

24. proponuje, aby rozwijać wzajemne zrozumienie między parlamentami narodowymi a Parlamentem Europejskim, które mogłoby stanowić podstawę skutecznej współpracy na mocy art. 9 protokołu nr 1 do Traktatu z Lizbony oraz art. 130 Regulaminu;
25. oczekuje, że w ramach współpracy międzyparlamentarnej UE będą miały miejsce regularne, pogrupowane tematycznie i skuteczne posiedzenia grup politycznych i europejskich partii politycznych;
26. podkreśla, że współpraca międzyparlamentarna musi zawsze dążyć do jednoczenia „właściwych osób we właściwym momencie, by w racjonalny sposób omówić właściwy temat”, tak aby umożliwić wzbogacenie decyzji we właściwych obszarach kompetencji wartością dodaną prawdziwego dialogu i należytej debaty;
27. uważa, że COSAC powinna pozostać forum regularnej wymiany poglądów, informacji i najlepszych praktyk w zakresie praktycznych aspektów kontroli parlamentarnej;

28. przypomina, że w odniesieniu do konferencji w sprawie zarządzania gospodarką opartej na art. 13 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej porozumienie osiągnięte w kwietniu 2013 r. przez przewodniczących parlamentów UE na konferencji w Nikozji przewiduje szereg rozwiązań dla tej konferencji oraz ukończenie przeglądu tych rozwiązań w 2015 r. podczas Konferencji przewodniczących parlamentów Unii Europejskiej w Rzymie; jest zatem zdania, że każda procedura przyjmowania rozwiązań praktycznych w odniesieniu do konferencji w sprawie zarządzania gospodarką przed dokonaniem tego przeglądu byłaby przedwczesna, a zatem należy jej unikać;

o

o o

29. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich.